

for den, der kjøber Kjødet, at han kan stole paa, at han ikke faar Kjøb af et selvdødt Kreatur. Jeg tror derfor ikke, at det gaar an at udelade den omhandlede Forfrist af Lovforslaget. Det samme gjælder med Hensyn til Vndringsforslaget i § 8, i hvilken der er Tale om at ephæve Straffen for den, som findes i Besiddelse af Kjøb, som han veed hidrører fra selvdøde eller syge Kreaturer, og som han agter at forhandle, uden at have angivet paa Kjødet, at det hidrører fra syge eller selvdøde Kreaturer. Navnlig naar man giver Indførsel af Kjøb fra Udlandet fri, synes der at være særlig Grund til at ramme Forhandlere af saadant Kjøb, og derved bidrage til, at de holde det adskilt i deres Udsalg fra Kjøb af sunde Kreaturer, saaledes at vedkommende Kjøber ikke derved bliver bedragen. Det sidste Vndringsforslag har Udvalget ikke troet, at der var Anledning til at tiltræde. Det staar vistnok i Forbindelse med den Dmtale af et Paabud fra Sundhedskommissionen i Nyborg, som blev forhandlet ved Sagens forrige Behandling. Den ærede Justitsminister erklærede jo da, at forsaavidt der ikke i Sundhedsvedtægterne haabdes nogen Hjemmel til at give et saadant Paabud, som i høi Grad vilde indskrænke Indførselse af Kjøb fra Landet, var der ikke Hjemmel til et saadant; det vil altsaa sige, at det givne Paabud stod ørkesløst og behøvede ikke at efterkommes. Nu har jeg efterset den saakaldte midlertidige Sundhedsvedtægt for Nyborg af 1875, og deri indeholdes der ingenomhelst Bestemmelse, som kunde give Hjemmel til at udstede et saa omfattende Paabud. Jeg mener derfor, at det efter den ærede Justitsministers Ytring er klart, at dette Paabud ikke er stiftet til at finde Efterlevelse og heller ikke stiftet til at finde Efterligning andre Steder. — At det tilspøedes, at der mulig ikke var nogen legal Hindring for at stadfæste Sundhedsvedtægter med et saadant Indhold som det, der omhandlede sidst, forekommer mig ikke at kunne vække Betænkelse, idet det tør anses givet, at, naar et Paabud fra en Sundhedskommission er stridende ikke blot mod den bestaaende Lovgivnings Ord, men ogsaa imod, hvad der maa være Lovgivningens Mening, vil Justitsministeren ikke stadfæste Sundhedsvedtægter med et saadant Paabud. Jeg skjønner ikke, at der kan være nogen Anledning til at indføre en saadan Bestemmelse, som Vndringsforslaget indeholder, i nærværende Lovforslag, og jeg tror desuden ikke, at Vndringsforslaget efter sin Affattelse har nogen rigtig god Plads i denne Lov, som jo ikke omhandler, hvorledes Sundhedsvedtægterne skulle affattes. Derfor dette var Meningen, maatte der vist gives Vndringsforslaget adskillige Tilføjninger, for at det ikke skulde træde hemmende i Veien for, hvad der rettelig kan og bør træffes Bestemmelse om. Det er jo en af Manglerne ved denne Lov, at den ikke indeholder netop med Hensyn til Kjødet nogen egentlig Kontrolbestem-

melse. De Bestemmelser, den indeholder med Hensyn til Kjøb, ere egentlig mest Straffebestemmelser for at forhindre, at usundt Kjøb skal blive solgt til Befolkningen; det er kun gjennem den Virkning, som disse Straffebestemmelser ville have, at der ydes nogen Sikkerhed mod Misbrug med Hensyn til Salget af Kjøb.

Medens jeg har Ordet, skal jeg endnu blot tilføje, at, naar Lovforslaget ændres saaledes, som vi nu have foreslaaet under Nr. 1 og 2, vil Loven ganske vist ikke paa nogen Maade indeholde Alt det, jeg kunde ønske, at den skulde indeholde, men jeg vilde dog anse det for et stort Skridt fremad, naar vi kunde haabe at . . .

Den fungerende Formand: Maa jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at dette ikke henhører under Forhandlingen af de enkelte Vndringsforslag, men maa komme senere, naar Sagen foreligger i dens Helhed.

Ordføreren (Jessen): Saa maa jeg forbeholde mig disse Bemærkninger.

Glausaager: Jeg og flere Medlemmer af Udvalget tilligemed mig have ikke kunnet tiltræde det af den ærede Ordfører (Jessen) og et andet æret Medlem af Udvalget (Jallesen) under Nr. 2 stillede Vndringsforslag, fordi vi ikke kunne Andet end mene, at, hvis en saadan Bestemmelse indføres i Loven, vil der maatte nok være en lille Smule Fare for, at, naar Slagtehusene oprettes i forskellige Kommuner, og Lovens § 5 altsaa i Overensstemmelse med dette Vndringsforslag efter Justitsministerens Bestemmelse kan komme til at træde ud af Kraft, omtrent lignende Tilfælde vilde kunne fremkomme som det under denne Sags 2den Behandling nævnte Tilfælde fra Nyborg Kjøbstad. Vi gaa ud fra, at saa indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Salg af Næringsmidler vilde være til ikke ubetydelig Skade for en Del af Kjøbstadkommunernes Beboere; thi naar der ikke kan indføres Levnetsmidler fra Landet, især fra den nærmeste Omegn, vil jo upaatvilelig Forhandlerne i Byerne, i dette Tilfælde Slagterne der, forstaa paa en ikke ubetydelig Maade at gjøre sig det indbringende til Skade for Befolkningen. Vi tro, at, naar man bibeholder Bestemmelser i Lovforslaget som den, § 5 nu indeholder, har man givet al den Sikkerhed, som man i det Mindste for Liden med Føie kan give, for at Befolkningen erholder sundt eller for Sundheden uskadeligt Kjøb. Vilde man gaa videre, saa forekommer det i det Mindste mig, at der vilde være forskellige andre Ting, med Hensyn til hvilke man samtidig maatte indføre en noget strengere Kontrol. Naar det bestemtes, at Dyrlæger eller andet sagtyndigt Tilfyn skulde være til Stede ved Slagtningen af ethvert Kreatur, saa maatte det med samme Grund kunne siges, at der bør være et kyndigt Tilfyn til Stede